

CONTEXT

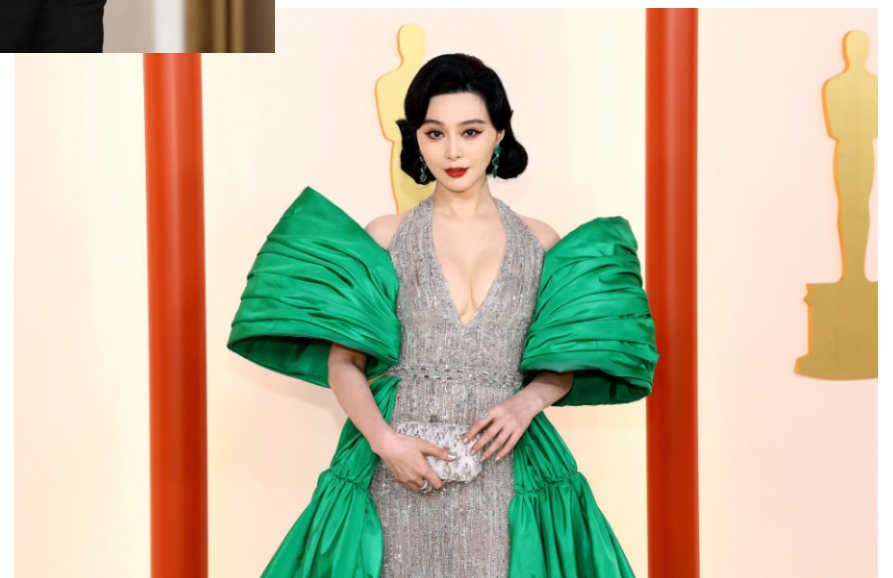
AND THE WINNER IS... Oscars orientals

Havia d'arribar i ja ho tenim aquí. El cinema, com l'arròs és patrimoni d'orient. Amèrica primer, l'Amèrica llatina després i poc a poc alguna cosa europea, de l'est a ser possible, la Índia i ara, Orient. Ja hem tancat el cercle.

Podríem sospitar, tal com van les coses, que darrera aquesta moda cinematogràfica s'hi amaguen els serveis secrets mundials, els equilibris per no entrar en una tercera guerra mundial, però també hi ha altres opcions.

L'Orient, tothom ho sap, és lent. Tot ell. Caminen lentament, pensen lentament, tenen els nens tres mesos més tard que els occidentals, mengen com si rumiessin, i abans d'atacar fan un

espectacle circense molt florit però perillós si l'enemic té una pistola. Aquesta lentitud resulta molt útil a l'agitat occident que ni menja ni camina ni pensa per falta de temps de manera que al final ha confós la lentitud en un art. Anar a una sala de cine i passar tres hores veien històries rurals orientals, reverències i altres males experiències, per un alemany per exemple és com un bàlsam i per justificar-se diu que va a veure art.

Naturalment l'art oriental no s'entén, però això ja li ve de naixement. Ningú entenia fa cinquanta anys ELS SET SAMURAI i no hi havia intel·lectual que se la perdés i a la sortida en fes una interpretació d'allò més. Doncs passa el mateix.

Orient ha especialitzat el seu cinema en l'agricultura i el silenci, al mig no hi trobes res i quan ens vol demostrar que per acció també ens guanyen fan pel·lis com la darrera guanyadora dels Oscar que encara cap occidental ha sabut desxifrar. I això també és bo. Si no entenem ni la nostra vida, com a mínim reconforta no entendre una pel·li de xinesos... o d'on siguin.

La vida actual exigeix donar un tomb, valorar el que abans es denigrava, menysprear el que fa uns anys era moda, cal dir-li a l'home que no és imbècil, és senzillament que el món varia i ha de buscar el seu lloc. Doncs apa, anirem al cine a veure com els xinesos van amunt i avall i ja serem persones de la nostra època. Dit això, jo preferia les pel·lis del Fu ManChu.

